

příslušnou sumu hotově (viz i rozhodnutí čís. 8047, 10.491 sb. n. s.), i když na tomto postupu vydražitelé jako smluvní strana zúčastnění nebyli, poněvadž vydražitel není s věřitelem vůbec v přímém poměru právním, nýbrž má nejvyšší podání zapraviti u soudu, kdežto věřitel zase od soudu obdrží svůj podíl na dražebním výtěžku. Jest proto správným názor rekursního soudu, že vydražitelé vzhledem ke straně vymáhající řádně a včas zapravili nejvyšší podání. Důsledkem toho nebylo lze vyhověti návrhu vymáhající věřitelky na povolení opětné dražby.

Čís. 13932.

Manželství, uzavřené na Slovensku, není neplatné z důvodu, že při prohlášení přivolení k manželství nebyl přítomen přísežný zapisovatel, žily-li strany od uzavření manželství po jeden rok spolu jako manžel a manželka. Domovská příslušnost stran je tu lhostejná.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1934, Rv I 2186/34.)

Žalobkyně uzavřela se žalovaným dne 17. července 1920 sňatek před matrikářem v Trenčanských Teplicích na Slovensku. Manželé měli domovské právo v Praze. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se manželka na manželi neplatnosti manželství, ježto přivolení k manželství bylo prohlášeno jen před matrikářem a před dvěma svědky, nikoliv však i před přísežným zapisovatelem, jak předepisuje § 8 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. Procesní soud první stolice prohlásil manželství neplatným z viny obou stran. Odvolací soud k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl žalobu.

Důvody:

Podle § 1 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. vyhledává se k platnosti manželství kromě prohlášek i slavnostně učiněné přivolení. Jde-li, jako v souzeném případě, o sňatek civilní, předepisuje § 8 cit. zák., že se přivolení k manželství prohlašuje před přednostou politického úřadu okresního (obecního) nebo jeho zástupcem (na Slovensku před matrikářem) v přítomnosti dvou svědků a přísežného zapisovatele. Oba nižší soudy prohlašují souhlasně manželství stran za neplatné proto, že při prohlášení slavnostního přivolení, jež se stalo dne 17. července 1920 před matrikářem v Trenčanských Teplicích na Slovensku, nebyl přítomen přísežný zapisovatel, vycházejíce z názoru, že nebylo tím šetřeno formy, jež jest předepsána. Jde o manželství uzavřené na Slovensku, kde žalovaný měl tehdy své stálé bydliště. Tam platí o formě, v níž slavnostní přivolení k manželství má býti prohlášeno, sice předpis § 8 zákona čís. 320/1919 sb. z. a n. jako v zemích historických, ale ve spojitosti s ustanovením § 43 zákonného článku XXXI z r. 1894, který zachován v platnosti. V souzeném případě jako důvod neplatnosti se uvádí jen nedodržení předepsané formy při uzavření sňatku a tu jest dbáti všeobecně uznávané zásady »locus regit actum« a jest případ posuzovati podle právních předpisů na území slovenském platných, třebaže

jde o osoby, které mají právo domovské v zemi České nebo Moravsko-slezské. V § 43 zák. čl. XXXI/1894 se zřetelem ke změnám provedeným zákonem čís. 320/1919 sb. z. a n. se ustanovuje, že není neplatným (zmatečným) manželství, když osoby manželství uzavírající před matrikářem obě současně přítomně osobně prohlásily, že manželství uzavírají a od uzavření manželství po jeden rok jako manžel a manželka spolu žily, i když uzavření sňatku stalo se jinak proti předpisům § 1 pokud se týče § 5 a prvé věty § 8 zákona ze dne 22. května 1919 čís. 320 sb. z. a n. Ustanovení § 8 zákona čís. 320/1919 sb. z. a n. jest podmíněno ustanovením § 43 zák. čl. XXXI/1894. Nepřítomnost přísežného zapisovatele byla by tedy podle předpisů na území slovenském platných jen tehdy překážkou platnosti manželství, kdyby strany nebyly spolu žily jako manžel a manželka po dobu jednoho roku od uzavření manželství. Stranou žalovanou nebylo sice uplatňováno, že oba manželé po uzavření manželství žili spolu po jeden rok jako manžel a manželka a že podle zákonů slovenských jest manželství stran platné; než takové námitky nebylo ani potřebí, ježto podle § 28 zákona čís. 320/1919 sb. z. a n. neplatnost manželství jest při nedostatku formalit předepsaných § 8 cit. zák. vyšetřovati z úřadu. Žalovaný tvrdil a žalobkyně to také přiznává, že až do roku 1926 a také později až do podání této žaloby spolu žili jako manžel a manželka a jest proto jejich manželství i při zjištěné nepřítomnosti přísežného zapisovatele při slavnostním přivolení k sňatku považovati za platné ve smyslu předpisu cit. § 43 zák. čl. XXXI/1894.

Čís. 13933.

Byla-li povolena exekuce podle § 320 ex. ř., ač pro pohledávku dlužníka nebylo v pozemkové knize vloženo zástavní právo, nýbrž jen poznamenáno dražební řízení, jest vklad nadzástavního práva neplatný, ale nejsou neplatné i zápovědi dlužníku a poddlužníku. Nabyly-li tyto zápovědi a příkázání k vybrání právní moci, byl poddlužník povinen platiti jen vymáhajícímu věřiteli a ani exekuční soud, přijavši nejvyšší podání a nastoupivši na místo poddlužníka, nebyl oprávněn, pokud příkázání k vybrání nebylo zrušeno, částky vypadající na příkázanou pohledávku vyplatiti z nejvyššího podání dlužníku, nýbrž mohl tak učiniti jen vymáhajícímu věřiteli.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1934, R I 1320/34.)

Pro pohledávky 2.400 Kč a 860 Kč příslušející Stanislavu J-ovi proti Anně M-ové bylo na nemovitosti Anny M-ové poznamenáno dražební řízení. Na pohledávky bylo napotom vloženo ve prospěch čsl. státu nadzástavní právo k vydobytí dlužných daní a Anně M-ové, okresnímu soudu v D. jako soudu exekučnímu a vydražiteli bylo zapovězeno, by neplatili zabavené pohledávky Stanislavu J-ovi, a tomuto bylo zapovězeno, by nenakládal se zabavenými a k vybrání příkázanými pohledávkami. Při rozvrhu nejvyššího podání přikázal soud první stolice zbytek nejvyššího podání čsl. státu vzhledem k jeho nadzástavnímu právu na pohledávkách Stanislava J-a. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.